

В народі кажуть, у весняний час – сім погод у нас. Не став винятком і цьогорічний березень, хоча у відділі механізації служби колійного господарства залізниці днями звітуватимуть про готовність техніки до літніх ремонтних робіт. А тут зима з новою силою свій норів показує. Про нові випробування снігом у першій весняній місяць колійників заздальгідь попередили фахівці дорожньої геофізичної станції. Через Балканський циклон на теренах Львівської залізниці 14-16 березня слід

сшилися. За добу випала майже місячна норма. Висота снігового покриву становила 30-35 см, а подекуди замети сягали навіть півметра, тож для очистки стрілочних переводів від снігу на денну вахту вийшло 1830 monterів колії та 537 працівників так званої другої черги. У ніч із 15 на 16 березня до очищення снігу з колій на залізниці було залучено 731 колійника, 475 залізничників із другої черги, 8 снігоприбиральних машин СМ-2 і 9 снігоочисувачів СДП, які працювали в цілодобовому режимі. Наступного дня,

Негода поїздів не зупинила

було очікувати складних погодних умов: інтенсивних снігопадів, налипання мокрого снігу, хуртовин, снігових заметів, ожеледі та ожеледиці. Особливо інтенсивні опади снігу синоптики прогнозували в горах.

Завчасна інформація про штормове попередження, цілодобові чергування працівників залізниці, налагоджена робота з очищення колії забезпечили безперебійний рух поїздів на залізниці, у т.ч. на гірських ділянках. За словами заступника начальника служби колії – начальника відділу експлуатації Максима Наливайка, вже у ніч із 14 на 15 березня на станціях Клепарів, Львів та Ковель, де, за інформацією дорожньої геофізичної станції, очікувалися найбільш інтенсивні опади, до чищення снігу були залучені 420 monterів колії та 160 залізничників з інших відокремлених підрозділів. Їхні зусилля не були марними – поїзди курсували без суттєвих затримок.

У п'ятницю, 15 березня, опади снігу по-

16 березня, до снігоборотьби залучили ще три снігоприбиральні машини.

Як наголосив заступник начальника служби колії – начальник відділу експлуатації Максим Наливайко, основний обсяг робіт припав здебільшого на станції Львів, Клепарів, Стрий, Самбір, Ковель, Здолбунів, Івано-Франківськ, Лавочне, Сарни, Сянки, Красне, тобто на ті ділянки, де більше колій із великою кількістю стрілок. За два дні із цих станцій машини СМ-2 вивезли понад 35 тис. кубометрів снігу. На допомогу прибула снігоочисна машина СМ-2 із Коломийської дистанції колії, адже на Прикарпатті та Буковині опади снігу були не такими інтенсивними, як на Львівщині, Тернопільщині та Волині.

Шістнадцятого березня очищенням стрілочних переводів та стиків колії від снігу загалом по залізниці займався 801 монтер колії та 187 працівників інших відокремлених підрозділів. Того ж дня залізничники очистили від снігу 1023 залізничні переїзди

та 423 посадкові платформи, посипали їх пісоксумішшю.

– Незважаючи на снігову стихію, всі пристрої електрообігріву та пневмообдувки стрілочних переводів працювали справно, не було жодного збою, – наголосив Максим Наливайко. – А завдяки оперативним бригадам із числа колійників, працівників інших підрозділів залізниці та техніки ситуація перебувала під контролем, що дозволило гарантувати безпеку руху без значного зриву графіків курсування поїздів.

Варто зазначити, що снігоочисна та снігоприбиральна техніка, яка працювала в ці березневі дні, засвідчила якісну підготовку колійників до зими. Більше того, незважаючи на складні погодні умови в окремих регіонах Львівської залізниці, залізничники допомогли очистити від снігових заметів колії

на території Словаччини: уже не вперше машина СДП Ужгородської дистанції колії цієї зими виручила сусідів.

Як і грудневої негоди, на допомогу працівникам автодорожнього господарства та підрозділів МНС прийшла важка техніка відбудовних поїздів залізниці. За інформацією апарату безпеки руху поїздів і автотранспорту, у роботах з ліквідації наслідків стихії на автошляхах різних напрямків були задіяні п'ять бульдозерів відбудовних поїздів зі Львова, Самбора, Стрия та Здолбунова, які звільнили від снігових заметів шляхи сукупною довжиною понад 400 км.

Залізничники та спеціалізована техніка продовжують "бойове" чергування, адже, за прогнозами синоптиків, зима ще не складає своїх повноважень.

Орися ТЕСЛЮК

Центр, у якому живе надія...

Позаминулого року до залізничників звернулася дирекція Мостиського центру реабілітації дітей-інвалідів із проханням надати посильну допомогу його маленьким вихованцям. З ініціативи керівництва залізниці та дорожньої профспілкової організації до справи долучився благодійний фонд "Спілчани". Завдяки фонду, зусиллям його директора Миколи Сернецького працівники управління залізниці зібрали дитячі речі, дорпрофсоюз виділив комп'ютери, до новорічно-різдвяних свят дітки отримали солодкі подарунки. Директор реабілітаційного центру Євгенія Трохимович вдячна керівництву залізниці, дорпрофсожу, фонду "Спілчани" і усім залізничникам за увагу та допомогу і сподівається на подальшу співпрацю. Аби дізнатися про роботу центру, кореспондент побував у Мостиськах.

Потрапивши до Центру реабілітації, насамперед звертаєш увагу на чистоту і порядок – тут усе зроблено зі смаком і любов'ю. Разом із його директором Євгенією Трохимович нас зустрів пацієнт центру Ігор Качмарик, якого тут вважають маленьким заступником директора, про це навіть свідчить бейджик на його светрику. Хлопчик навчається у школі, а після уроків приходиться до центру і, крім необхідних йому реабілітаційних методик, залюбки допомагає Євгенії Орестівні в організаційній роботі.

У класі "Пізнання світу" діти малюють, ліплять, складають пазли, розвиваючи моторику рук.

– Благодійники придбали для дітей-інвалідів спеціальні столи, завдяки благодійному фонду "Спілчани" у цьому класі з'явилися

комп'ютери, за допомогою яких діти в рамках реабілітаційної програми проходять казкотерапію, ігротерапію, – розповідає Євгенія Трохимович.

В ігровій кімнаті центру теж затишно – гарний килимок на підлозі, багато іграшок, великий диван, на якому зручно посидіти батькам, поки з дітьми займається спеціаліст. Психолог центру Ірина Тур говорить, що батьки із задоволенням залишаються на час занять у цій кімнаті, багато корисного з побаченого беруть на озброєння.

Мама дівчинки, що привозить свою донечку здалека, розповідає, що приїжджали б сюди щодня, якби мешкали ближче, є проблеми з доїздом, а донечка дуже тягнеться до дітей. Голова батьківського комітету Ірина Качмарик додає, що

батьків, які мають проблеми з доїздом до Мостиськ, чимало. Тому шукають різні шляхи вирішення цього питання, сподіваються на допомогу доброчинців, спонсорів, яким не байдужі проблеми центру та його вихованців.

В іншій кімнаті ми познайомилися з масажистом Оленою Гусяцькою. Олена Борисівна бідкається, що незручно робити масажі на звичайному столі, потрібен масажний стіл, це особливо важливо при масажі спинної частини.

Гарно облаштували медики в центрі й кімнату ароматерапії. Діти тут під гарну музику вдихають заспокійливі аромати масел, які позитивно впливають на нервову систему. Усе це відбувається під контролем медичної сестри Вікторії Баран.

У "Кімнаті практичних навичок" одночасно можуть їсти кілька дітей.

– Оскільки діти перебувають у нашому центрі впродовж чотирьох годин, то, зрозуміло, що можуть зголодніти. За бажання діти можуть підкріпитися їжею, яку приносять зі собою батьки, – говорить Євгенія Трохимович. – У нас є можливість підігріти їжу, маємо холодильник, посуд. Дітки навчені, що біля тарілки треба покласти ложечку, серветку... Не в кожній сім'ї дитину привчають до самообслуговування, а в нашому центрі це – складова реабілітаційного процесу.

У тренажерному залі для кожної дитини спеціаліст розробляє спеціальні фізичні вправи. Комусь рекомендовано займатися на поручнях, комусь – на біговій доріжці чи на великому сенсорному м'ячі. Такі заняття відбуваються під наглядом медичної сестри і масажиста та позитивно впливають на хребет, ноги, руки, загалом на весь організм.

– Євгеніє Орестівно, розкажіть, як створюється перший у

Львівській області реабілітаційний центр для дітей-інвалідів?

– Ідея створення реабілітаційних центрів у районних містах Львівщини належить Департаменту соціального захисту населення Львівської облдержадміністрації. Для кожного району були виділені невеликі кошти. Мені запропонували взятися за цю справу, і я погодилася. Заручилася підтримкою керівництва районної адміністрації і районної ради. Узяли в оренду через Фонд державного майна приміщення Укрпошти і розпочали підготовчі роботи. Практично весь ремонт робили вдвох зі ще однією працівницею центру. Приміщення було настільки занедбане, що батьки не вірили, що нам вдасться відкрити центр через місяць.

На сьогодні у центрі – 16 дітей – дві групи по вісім осіб. Для роботи з маленькими пацієнтами за штатним розписом набрали спеціалістів-психологів, педагогів, медиків. Із кожною дитиною, яка потрапляє до нас із реабілітаційною програмою, запропонованою спеціалістами поліклініки, роботу розпочинає психолог – ознайомлюється з дитиною, запрошує в центр батьків, знайомиться зі сім'єю і впродовж 10 днів складає індивідуальну програму. Нашими пацієнтами є діти з різними захворюваннями, тож усі гуртом не надаються до групових занять, тому з кожним пацієнтом займається окремих спеціаліст.

У центрі ми навчаємо дітей найпростішого, даємо завдання батькам, щоб вони надали можливість дитині вдома все це робити самотужки і закріпити навички. Реабілітаційний процес триває 6 місяців, минулого року ми мали вже 12 випускників. За висновками комісії, курс реабілітації можна продовжувати, тому вісім діточок і цього року продовжують

відвідувати наш центр.

– Які труднощі не дають Вам нині спокою?

– Фінансове становище, воно у нас складне. Якщо в 2011 році на створення реабілітаційного центру були виділені хоч якісь кошти, то на його утримання коштів практично нема. Маємо ніні борги з оплати за комунальні послуги, і найголовніше – бракує необхідних технічних засобів для реабілітації. Минулий рік пропрацювали на ентузіазмі, а як працювати далі – невідомо. Тому шукаємо небайдужих людей, які могли б нам допомогти.

Реабілітаційний центр займає 452 квадратних метри житлової площі, на першому поверсі ще є дві кімнати. Директор центру вважає, що було б доцільно облаштувати душеву для дітей, кімнати для інвалідів-візочників, а перед будинком – літній майданчик. Звичайно, на все це потрібні кошти.

– Маємо бажання зробити для діток якнайбільше, – сказала на завершення Євгенія Трохимович. – Тому будемо раді кожному чуйному серцю, кожній щирій душі, яка побажає нам допомогти – долучитися до доброї справи.

Оксана ПОДОЛЬСЬКА
Фото автора